

УДК 349.412: [347.471.032:347.235]
DOI 10.37772/2518-1718-2024-2(46)-16

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА ЗЕМЛЮ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ ПРИВАТНОГО ПРАВА

Питання права власності юридичних осіб на земельні ділянки визначається важливим у галузі правового регулювання та наукового дослідження, з огляду на те, що власність на землю відіграє ключову роль у стимулюванні інвестицій, розвитку підприємництва та ефективного використання природних ресурсів. Земельні відносини, учасниками яких є юридичні особи, регулюються переважно за допомогою норм земельного законодавства, при цьому враховуються особливості цивільного законодавства. Важливою в контексті реалізації земельних прав класифікацією юридичних осіб є їх поділ на приватних та публічних. При цьому в основу такого поділу науковці покладають - підстави створення юридичної особи, мету діяльності та форму власності. Так, відзначається про існування відмінностей в реалізації своїх прав на земельні ділянки юридичними особами приватного права у порівнянні з юридичними особами публічного права. Такі відмінності проявляються, зокрема у підставах набуття, реалізації та припинення права власності.

Класифікація земельних ділянок за їхнім цільовим призначенням впливає на особливості правового регулювання набуття таких земель у власність. Так, земельні ділянки майже всіх категорій можуть перебувати у приватній власності юридичних осіб. Натомість, законом встановлені обмеження, щодо можливості перебування у приватній власності земельних ділянок, зокрема, земель оборони.

Частина 1 статті 82 Земельного кодексу України встановлює, що юридичні особи приватного права можуть набувати земельні ділянки лише для здійснення підприємницької діяльності. Однак відсутність прямого обмеження в тексті норми щодо набуття земель для іншої діяльності дозволяє висловлювати думку, що вітчизняні юридичні особи можуть придбати земельні ділянки і для інших цілей, окрім підприємницьких.

Ключові слова: право власності на землю, юридичні особи як суб'єкти прав на землю, юридичні особи приватного права, право власності юридичних осіб на земельні ділянки.

Постановка проблеми. Чинне законодавство передбачає можливість юридичними особами приватного права отримати у приватну власність земельні ділянки. Разом з тим порядок, підстави та умови виникнення права приватної власності різняться в залежності від характеристики конкретної юридичної особи та категорії земель. Прийнято вважати, що юридичні особи розподіляються на приватних та публічних. Крім того, земельне законодавство виділяє спеціального суб'єкта земельних прав – іноземну юридичну особу. Нормативне регулювання земельних правовідносин із юридичними особами публічного права характеризується визначеністю та стабільністю. Однак, існують ряд питань у сфері нормативного регулювання земельних відносин з юридичними особами приватного права, що може затримувати ефективність господарської діяльності та загрожувати стабільності економічного розвитку. Більш того відмінності нормативної регламентації земельних правовідносин та інколи її недостатність

впливають на правозастосування та управління земельними ресурсами. Існуючі практичні питання та нормативні неузгодженості у цій сфері знаходять відображення у судовій практиці, що вказує на необхідність детального вивчення цієї теми.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання, що стосується особливостей права приватної власності на земельні ділянки юридичних осіб приватного права не було предметом комплексного дослідження, натомість окремими питаннями займалися такі науковці як Кулинич П. Ф., Шульга М. В., Коваленко Т. О., Носік В. В., Мірошніченко А. М. та інші.

Мета статті полягає в аналізі та виявленні специфіки права приватної власності та особливостей юридичних осіб приватного права як суб'єктів права власності на земельні ділянки, розуміння чого впливає на ефективність правового регулювання земельних відносин, розвиток економіки та раціональне використання земельних ресурсів.

Виклад основного матеріалу. Відносини щодо права власності юридичних осіб на земельні ділянки регулюються насамперед Земельним кодексом України (далі – ЗКУ) [1], який встановлює основні принципи та правила щодо володіння, користування та розпорядження землею. Відповідно до його положень суб'єктами права власності на землю виступають, зокрема, особи приватного права – громадяни та юридичні особи, в тому числі вітчизняні та іноземні, які мають право набувати у власність земельні ділянки різного цільового призначення з урахуванням певних умов та обмежень, встановлених законом. Паралельно правова регламентація відносин права власності на земельні ділянки підкріплюється цивільним законодавством у зв'язку з первинністю цивільного інституту права власності в юридичній системі. Окрім того, слід мати на увазі, що цивільне законодавство визначає і суб'єктний склад цього інституту та надає класифікацію таких суб'єктів [2].

Так, у цивільному праві виділяються два основні види юридичних осіб: юридичні особи публічного права та юридичні особи приватного права. Названа класифікація ґрунтується на декількох критеріях, які будуть описані далі. Варто зазначити, що поділ юридичних осіб на приватні та публічні в теорії права відбувся після запровадження приватної власності в Україні. Так, для розмежування юридичних осіб науковці здебільшого використовують наступні характеристики: порядок утворення, мету діяльності та форму власності, на підставі якої утворено юридичну особу [3, с. 47]. Зокрема, юридичні особи приватного права утворюються за рішенням приватних осіб на підставі відповідних установчих документів, як правило, для забезпечення інтересів окремих осіб чи компаній і фокусуються на досягненні прибутку або інших особистих цілей. Юридичні ж особи публічного права мають за мету задоволення загальних інтересів суспільства та виконання публічних функцій, зокрема, державні органи, органи місцевого самоврядування, юридичні особи, створені на підставі рішення відповідного органу з метою реалізації суспільних інтересів, наприклад, у сфері безпеки, освіти, охорони здоров'я тощо. В юридичній літературі підкреслюється, що саме мета діяльності юридичної особи визначає її правову природу в контексті розмежування між приватним та публічним правом [4].

Також класифікуючи юридичних осіб як суб'єктів прав на землю можна розрізняти вітчизняних та іноземних юридичних осіб. Тут варто зазначити, що положеннями Закону України від 28 квітня 2021 року №14-23ІХ «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення системи управління та дерегуляції у сфері земельних відносин» [5] у частині 2 статті 82 ЗКУ було змінено термін «іноземні юридичні особи» на «юридичні

особи, створені та зареєстровані відповідно до законодавства іноземної держави». Відсутність ясності в законодавстві щодо прийняття узгодженої термінології створює труднощі для правозастосування та породжує багатозначність у питаннях набуття, реалізації та припинення права власності на землю. Необґрунтованість внесених змін до законодавства була описана О. В. Павлюк в своєму дисертаційному дослідженні щодо прав на земельні ділянки іноземних юридичних та фізичних осіб [6, с. 30].

Одним з важливих аспектів права власності юридичних осіб на землю виступає класифікація земельних ділянок відповідно до їхнього цільового призначення. Норма статті 19 ЗКУ [1] поділяє землі на окремі категорії, зокрема, землі сільськогосподарського призначення, землі житлової та громадської забудови, землі промисловості, землі рекреаційного призначення та інші. Особливість правового регулювання названих категорій земель полягає не тільки в тому, що вони характеризуються різним цільовим призначенням, а ще можуть виступати об'єктом права власності певних суб'єктів. Юридичні особи приватного права можуть набувати у власність земельні ділянки майже всіх категорій для конкретних цілей, що відповідають їхній господарській діяльності або планам розвитку. Виключення складають землі оборони, які перебувають лише у державній власності (стаття 77 ЗКУ). Окрім того, зазначимо, що частиною 4 статті 84 ЗКУ встановлені виключення щодо земельних ділянок державної власності, які не можуть перебувати у приватній власності. Зокрема, до складу цих земель відносяться землі атомної енергетики та космічної системи; землі під державними залізницями, об'єктами державної власності повітряного і трубопровідного транспорту; землі оборони; землі під об'єктами природно-заповідного фонду, історико-культурного та оздоровчого призначення, що мають особливу екологічну, оздоровчу, наукову, естетичну та історико-культурну цінність, якщо інше не передбачено законом; землі лісгосподарського призначення, крім визначених випадків; землі водного фонду, крім визначених випадків; земельні ділянки, які використовуються для забезпечення діяльності Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України, інших органів державної влади, Національної академії наук України, державних галузевих академій наук; земельні ділянки зон відчуження та безумовного (обов'язкового) відселення, що зазнали радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи; земельні ділянки, закріплені за державними закладами професійної (професійно-технічної) освіти; земельні ділянки, закріплені за державними закладами фахової передвищої освіти; земельні ділянки, закріплені за державними закладами вищої освіти; земельні ділянки, що

використовуються Чорноморським флотом Російської Федерації на території України на підставі міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України; землі під об'єктами інженерної інфраструктури загальнодержавних та міжгосподарських меліоративних систем, які перебувають у державній власності.

Зупинимося на розмежуванні земельних ділянок на сільськогосподарські та не сільськогосподарські. Вказана класифікація відіграє важливу роль в управлінні та раціональному використанні земельних ресурсів. Відповідно до частини 1 статті 23 ЗКУ [1] землі, придатні для потреб сільського господарства (крім самозалісених земель), повинні надаватися насамперед для ведення сільського господарства, тобто вирощування сільськогосподарських культур та пов'язаної з ними сільськогосподарської діяльності, спрямованої на виробництво продуктів харчування, кормів для худоби, сировини або іншої сільськогосподарської продукції, ведення лісового господарства, створення територій та об'єктів природно-заповідного фонду. Вказана норма підкреслює важливість забезпечення продуктивного використання земельних ресурсів для підтримки сільськогосподарських господарств, лісового господарства та охорони природи.

Несільськогосподарські земельні ділянки охоплюють більш широкий сектор землекористування, включаючи житлову, громадську, комерційну, промислову, рекреаційну та адміністративну забудову, тощо. На відміну від земель сільськогосподарського призначення, які мають використовуватися в якості основного засобу виробництва в сільському господарстві, не сільськогосподарські землі повинні використовуватися в якості територіальної основи проживання, здійснення людиною діяльності, відпочинку тощо.

Таким чином, цільове призначення земельних ділянок прямо впливає на правовий режим їх використання, що в свою чергу визначає особливості реалізації прав та має вирішальне значення у сфері земельної власності. Розподіл земель за категоріями в своїй основі має мету їх цільове використання та відповідно встановлення спеціальних норм правового регулювання. Термін «категорія земель» вживається для систематизації земельних ділянок на основі спільних правових характеристик [7, с. 106].

Різниця між сільськогосподарськими та несільськогосподарськими землями відображена також в нормативно-правовій базі, що регулює земельні відносини. Сільськогосподарські землі мають особливий правовий режим використання та стимули для сприяння сільськогосподарському виробництву, збереження сільськогосподарських угідь і підтримки засобів до існування в сільській місцевості. При-

дбання такого виду земельних ділянок юридичними особами передбачає певні особливості, зокрема, юридичні особи можуть набувати у власність земельні ділянки сільськогосподарського призначення в межах та у спосіб, встановлений законодавством, що забезпечує раціональне використання земельних ресурсів та запобігає монополізації власності на землю сільськогосподарського призначення. Приватні юридичні особи переважно мають право власності на земельні ділянки несільськогосподарського призначення, зокрема, землі житлової та громадської забудови, промислового, рекреаційного призначення тощо.

Процедура набуття права власності на земельні ділянки юридичними особами має особливості в залежності від первісної форми власності на землю - державної, комунальної або приватної. Наприклад, юридичні особи можуть набути право власності на земельні ділянки, що перебувають у державній або комунальній власності за рішенням відповідних органів влади або шляхом участі у відповідному земельному аукціоні. Такі положення мають загальну силу і визначають основний принцип набуття права власності на земельні ділянки з подальшим використанням спеціальних процедур, передбачених для цього.

При цьому відповідно до частини 5 статті 116 ЗКУ [1] земельні ділянки, які перебувають у власності юридичних осіб передаються у власність за рішенням органів виконавчої влади чи органів місцевого самоврядування лише після припинення права власності ними в порядку, визначеному законом. Вказана норма відіграє важливе значення в системі гарантій права власності юридичних осіб на землю.

У статті 82 ЗКУ [1] встановлено невичерпний перелік підстав набуття права власності на земельні ділянки, які можуть бути класифіковані за різними критеріями. Наприклад, для юридичних осіб, заснованих громадянами або юридичними особами України виділяють наступні підстави набуття земельних ділянок: укладання цивільно-правових угод, включаючи купівлю-продаж, ренту, дарування, міну та інші, внесення земельної ділянки до статутного капіталу її засновника, набуття спадщини, інші підстави визначені законом.

Також законодавцем передбачено можливість набуття права власності на земельні ділянки юридичними особами, що створені та зареєстровані відповідно до законодавства іноземної держави. Для таких суб'єктів встановлюються обмеження щодо місця розташування земельної ділянки, зокрема, у межах або за межами населених пунктів, в залежності від мети її використання.

Слід звернути увагу на законодавче положення щодо мети набуття у власність земельних ділянок

відповідно до частини 1 статті 82 ЗКУ – здійснення підприємницької діяльності, яка відображає сферу господарської діяльності, спрямованої на виробництво, обіг та надання товарів та послуг для отримання прибутку. Тобто, з першого погляду законодавцем визначено, що здійснення підприємницької діяльності є основною метою набуття права власності на земельні ділянки для юридичних осіб, заснованих громадянами України або юридичними особами України. Що ж стосується осіб публічного права, то існують випадки, коли певні публічні організації можуть здійснювати комерційну діяльність у межах своїх повноважень, наприклад, надавати певні послуги або виробляти товари для внутрішніх потреб.

Натомість, оскільки норма частини 1 статті 82 ЗКУ не містить заборони на придбання земельних ділянок юридичними особами для іншої (непідприємницької) діяльності, в теорії обґрунтовано висновок, що вітчизняні юридичні особи можуть набувати земельні ділянки у власність не тільки для ведення підприємницької діяльності, але й для інших цілей [8, с. 231-233].

Ще однією особливістю набуття права власності на земельні ділянки юридичними особами приватного права є відплатний характер. Так, юридичні особи приватного права, які бажають набути у приватну власність земельну ділянку мають сплатити відповідну ціну за неї. Така вартість може визначатися угодою між сторонами або встановлюватися на земельних аукціонах, які організуються для продажу земельних ділянок (стаття 132 ЗКУ) [1]. Відплатний характер набуття права приватної власності на земельні ділянки для приватних юридичних осіб слугує одним із способів забезпечення справедливості, рівності та ефективного використання земельних ресурсів.

Процес набуття права приватної власності юридичними особами на земельні ділянки державної та комунальної власності відбувається на конкурентних засадах. Аукціони з проведення земельних торгів організуються з метою розподілу земельних ресурсів між потенційними власниками. Учасники земельних аукціонів набувають у приватну власність земельну ділянку, запропонувавши найвищу ціну, яку переможець повинен сплатити у встановлені строки. Конкурентний характер аукціонного процесу забезпечує прозорість та справедливість у розподілі земельних ділянок.

Щодо укладення цивільно-правових угод, як однієї з основних підстав набуття права приватної власності на земельні ділянки юридичними особами приватного права, важливо відзначити, що ці угоди ґрунтуються на загальних принципах цивільного законодавства, з урахуванням специфіки визначеної ЗКУ. Відповідно до статті 132 ЗКУ [1] цивільно-пра-

вова угода, яка передбачає перехід права власності на земельну ділянку, має обов'язково містити певні істотні умови (назву сторін, ідентифікацію земельної ділянки з визначенням її місця розташування, площі, цільового призначення, складу угідь, правового режиму, правостановлюючі документи, інформацію про заборони та обтяження, ціну, кадастровий номер земельної ділянки, тощо). Відсутність такої інформації може стати основою для визнання відповідної угоди недійсною.

Серед інших підстав виникнення права приватної власності на земельну ділянку у юридичних осіб виділяють такі: внесення земельної ділянки до статутного капіталу, що передбачає включення цієї ділянки до загального обсягу майна, яке відповідною юридичною особою вноситься як внесок при формуванні або зміні статутного капіталу, з урахуванням законодавчих вимог та обмежень; спадкування, яке можливе для юридичних осіб за наявності заповіту. У такому випадку встановлюються умови, передбачені законом, які можуть включати обмеження на використання земельної ділянки відповідно до її призначення, а також визначаються права і обов'язки нового власника, включаючи вимоги щодо обсягу використання ділянки.

Важливо відзначити, що перелік законодавчо закріплених підстав набуття юридичними особами права приватної власності на земельні ділянки не є вичерпним, допускається існування й інших підстав, серед яких можна виділити досить специфічні. Зокрема, відповідно до частини 1 статті 120 ЗКУ зазначено, що у разі набуття права власності на об'єкт нерухомого майна (жилий будинок (крім багатоквартирного), іншу будівлю або споруду), об'єкт незавершеного будівництва, розміщений на земельній ділянці (крім земель державної, комунальної власності), право власності на таку земельну ділянку одночасно переходить від відчужувача (попереднього власника) такого об'єкта до набувача такого об'єкта без зміни її цільового призначення [1].

Крім того, відповідно до пункту 6-1 Перехідних положень ЗКУ [1], юридичні особи, які згідно з законом позбавлені можливості набувати земельні ділянки на праві постійного користування, але на дату набрання чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відновлення системи оформлення прав оренди земельних ділянок сільськогосподарського призначення та удосконалення законодавства щодо охорони земель» мали право постійного користування земельними ділянками державної чи комунальної власності, можуть придбати такі земельні ділянки без проведення земельних торгів.

Висновки. Таким чином, юридичні особи, як суб'єкти земельних прав, мають широкий спектр

можливостей для набуття земельних ділянок у приватну власність. Процедура такого набуття може значно відрізнятись залежно від виду юридичної особи, зокрема, чи належить вона до публічного або приватного права, а також чи є вона вітчизняною або іноземною. Юридичні особи приватного права мають можливість придбати земельні ділянки для здійснення підприємницької діяльності, однак, з огляду на відсутність прямих обмежень щодо інших видів

діяльності, можна припустити, що вони також можуть набувати земельні ділянки для інших цілей.

Підстави набуття права власності на земельні ділянки для юридичних осіб є різноманітними. Основними серед них є цивільно-правові угоди, внесення земельних ділянок до статутного капіталу, спадкування. Крім основних підстав, законодавством передбачені й інші способи набуття права власності на земельні ділянки, перелік яких є невичерпним.

ЛІТЕРАТУРА

1. Земельний кодекс України: Закон України від 25 жовтня 2001 р. № 2768-III. Дата оновлення: 26.01.2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14#Text>
2. Цивільний кодекс України: Закон України від 18.03.2004 № 1618-IV. Дата оновлення: 31.12.2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#n6569>
3. Юркевич Ю. До розмежування статусу юридичних осіб (їх об'єднань) публічного та приватного права. *Підприємництво, господарство і право*. 2016. № 1. С. 46-50. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2016/01/8.pdf>
4. Олькіна О. В. Юридичні особи публічного права: постановка проблеми визначення критеріїв розмежування юридичних осіб публічного та приватного права. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2014. № 4. С. 91–93. URL: http://lsey.org.ua/4_2014/23.pdf
5. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення системи управління та дерегуляції у сфері земельних відносин: Закон України від 28.04.2021 р. № 1423-IX. Дата оновлення: 01.01.2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1423-20#Text>
6. Павлюк О. В. Права на земельні ділянки іноземних фізичних та юридичних осіб в Україні. дис. ... д-ра філософії. Київ. 2023. 271 с.
7. Актуальні проблеми правового регулювання аграрних, земельних, екологічних та природоресурсних відносин в Україні : колективна монографія / відп. ред.: Т.Є. Харитонова, І.І. Каракаш. Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2018. 722 с.
8. Мірошніченко А. М., Марусенко Р. І. Науково-практичний коментар Земельного кодексу України, 5-те видання, змінене і доповнене. Київ: Алєрта, 2013. 544 с.

REFERENCES

1. Land Code of Ukraine: Law of Ukraine, No. 2768-III (2001, October 25). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14#Text> [in Ukrainian].
2. Civil Code of Ukraine: Law of Ukraine, No. 1618-IV (2004, March 18). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#n6569> [in Ukrainian].
3. Yurkevych, Yu. (2016). Before distinguishing the status of legal entities (their associations) under public and private law. *Pidpryemnytstvo, hospodarstvo i pravo*, 1, 46–50. Retrieved from: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2016/01/8.pdf> [in Ukrainian].
4. Olkina O. V. (2014). Legal entities under public law: posing the problem of determining the criteria for distinguishing legal entities under public and private law. *Yurydychnyi naukovyy elektronnyy zhurnal*, 4, 91–93. Retrieved from: http://lsey.org.ua/4_2014/23.pdf [in Ukrainian].
5. On amendments to some legislative acts of Ukraine regarding the improvement of the system of management and deregulation in the field of land relations: Law of Ukraine, No. 1423-IX (2021, April 28). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1423-20#Text> [in Ukrainian].
6. Pavliuk, O. V. (2023). Rights to land plots of foreign individuals and legal entities in Ukraine. *Doctor's thesis*. Kyiv [in Ukrainian].
7. Kharytonova, T. Ye. & Karakash, I. I. (Eds.). (2018). *Actual problems of legal regulation of agrarian, land, environmental and natural resource relations in Ukraine*. Odessa: Vydavnychiy dim «Helvetyka» [in Ukrainian].
8. Miroshnychenko, A. M. & Marusenko, R. I. (2013). *Scientific and practical commentary on the Land Code of Ukraine, 5th edition, amended and supplemented*. Kyiv: Alerta [in Ukrainian].

CHOLOMBYTKO YULIYA

Postgraduate student at the Department of Land and Agrarian Law
of the Yaroslav Mudryi National Law University

PECULIARITIES OF LAND OWNERSHIP OF LEGAL ENTITIES UNDER PRIVATE LAW

Problem setting. The issue of legal entities' ownership of land plots is considered to be an important one in the field of legal regulation and scientific research, given that land ownership plays a key role in stimulating investment, business development and efficient use of natural resources. Land relations involving legal entities are regulated primarily by the provisions of land law, with some civil law provisions being taken into account. An important classification of legal entities in the context of exercising land rights is their division into private and public. At the same time, scholars base this division on the grounds for establishing a legal entity, the purpose of its activities and the form of ownership. Thus, it is noted that there are differences in the exercise of their rights to land plots by legal entities under private law compared to legal entities under public law. Such differences are manifested, in particular, in the grounds for acquisition, realization and termination of ownership.

Analysis of recent researches and publications. The issue of peculiarities of private property rights to land plots of legal entities under private law has not been the subject of a comprehensive study, while some issues have been addressed by such scholars as P. Kulynych, M. Shulga, T. Kovalenko, V. Nosik, A. Miroshnychenko and others.

Purpose of the research is to analyze and identify the specifics of private property rights and peculiarities of private law legal entities as subjects of land ownership, and this understanding affects the efficiency of legal regulation of land relations, economic development and rational use of land resources.

Article's main body. Thus, legal entities, as subjects of land rights, have significant opportunities to acquire land plots into private ownership. The procedure for such acquisition may differ depending on the type of legal entity - private or public law, as well as its national status - domestic or foreign. Legal entities of private law established by Ukrainian citizens or legal entities have the right to acquire land plots for the purpose of conducting business. At the same time, the absence of clear restrictions on the use of land for other activities suggests that such legal entities may also use land plots for other purposes.

The classification of land plots by their designated purpose affects the specifics of legal regulation of the acquisition of such land. Thus, land plots of almost all categories may be privately owned by legal entities. At the same time, the law establishes restrictions on the possibility of private ownership of land plots, in particular, defense land.

Legal entities acquire ownership of land plots on various legal grounds. The main ones are civil law transactions, inclusion of land plots in the authorized capital, and inheritance of land. Civil law transactions may include various types of contracts, such as sale and purchase, donation and exchange. Contribution of land to the authorized capital is important for the formation of the company's assets, contributing to its financial stability. Inheritance of land plots is governed by inheritance law and can be applied to legal entities as heirs.

In addition to the main grounds, the law also provides for other ways of acquiring land plots. These include court decisions, administrative acts of public authorities and other cases specifically provided for by law. For example, according to paragraph 6-1 of the Transitional Provisions of the Land Code of Ukraine, legal entities that previously had the right to permanently use state-owned or municipally owned land plots may purchase these plots without holding auctions.

Conclusions and prospects for the development. Thus, legal entities have ample opportunities to acquire ownership of land plots, which allows them to effectively realize their business and other goals. Legislation provides a variety of legal grounds for this process, which contributes to the flexibility and adaptability of land relations in accordance with the needs of business and other areas of activity. Effective legal regulation of these processes is important for ensuring the rational use of land resources and sustainable economic development.

Key words: land ownership, legal entities as subjects of land rights, legal entities under private law, legal entities' ownership of land plots.

За ДСТУ 8302:2015 цю статтю слід цитувати:

Чоломбителько Ю. О. Особливості права власності на землю юридичних осіб приватного права. *Право та інновації*. 2024. № 2 (46). С. 106–111.